

ДІЛО

**РЕДАКЦІЯ
І АДМІНІСТРАЦІЯ:**
Львів, Ринок 10, II. пов.
Конт. пошт. шадн. 26.726.
Адреса тел.: „Діло—Львів“.
Число телефону 565.
Рукописів
редакція не звертає.

ПЕРЕДПЛАТА
в Австро-Угорщині:
місячно 5— К.
чвертьрічно 15—
піврічно 28—
щорічно 50—
у Львові (без доставки):
місячно 4— К.
чвертьрічно 12—
піврічно 22—
щорічно 44—
в Німеччині:
піврічно 28— М.
щорічно 48—
За зміну адреси
платить ся 50 с.

Ціна оголошень:
Рядки постійної, двохколонкової
або триколонкової 10 с. в неділю
1 К., в особливих 1 1/2 К., в спеціальній частині перед або за додатковими 2 К. Неколонкові 2 К. Спеціальні друкарські надписи. Оголошення на суботу і вихідні заповільнюються.
Постійні оголошення за особливими умовами.
Одні примірники коштують
у Львові 16 с.
на провінції 20 с.

Видас: Видавничий Спілня „Діло“.

Начальний редактор: Д-р Ваомль Панейко.

Торгують нами.

Львів, 5. вересня 1918.

„Німеччина готує Королівству Польському призначити престори в Литві і Холмщині, свободну плавбу Вислюю, вільну кригтань у Гданську, як тільки Польша врятується австро-польської розв'язки і пристане на німецько-польську розв'язку; натомість Австро-Угорщина внесе Галичину в подружжя з Польщею, а домагаться такої самої тривкої сполуки з Польщею, як уже має з Угорщиною...“

Отже замість тих пропозицій, які осередні держави, кожда від себе робить Польщі, щоб її тільки притягли на свою сторону, і які є предметом тих нарад, які тепер ведуться у Відні з нагоди приїзду німецького секретаря заграни.

По повороті Лизогуба.

Київ, 3 вересня 1918.

Останнє засідання ради міністрів відбулося під проводом голови міністрів Ф. Лизогуба, котрий повідомив раду міністрів про результати своєї закордонної поїздки.

Товариш державного секретаря д. Дятин відмовився дати представникам преси відомості про подробиці цього засідання, заявивши, що на цьому засіданні розглядалися справи надзвичайної державної ваги, і тому він не може інформувати про це пресу.

Гетьман Скоропадський в Німеччині.

(Туб.) Берлін 4. вересня 1918.

Сьогодні вечером прибув сюди окремим поїздом з Києва гетьман України генерал Скоропадський.

Він зложить цареві візиту в замку Вільгельмсегге і задержиться кілька днів в Німеччині.

Німеччина і Україна.

Гостиня німецьких професорів в Українським Національним Союзі.

Київ 3. вересня 1918.

До Києва загостивши визначні наукові німецькі сили в проф. Зерінгом на чолі, щоби прочитати тут ряд лекцій для німецьких офіцерів. Керуючись їх побутом, Український Національний Союз запрохав духових провідників німецького народу на товариську вечеру, яка відбулася у суботу 31/8, в готелю „Континенталь“. На ці сходили, яких метою було зближення культурних сил німецьких і українських, зійшлося опіч німецьких професорів, багате визначних наукових і громадських і політичних українських діячів, з яких назвемо проф. Туган Барановського, проф. Сталь Стоцького, проф. Тимченка, проф. Швєця, проф. Феженка Чопівського, з бувших міністрів сенатора Шелухина, Сидоранца, Грекова, Шакевала, голову комітету Національного Союзу Ніквського, сенатора Маргонія і багато інших в числі біля 60 осіб.

Товариську гутірку розпочав голова Національного Союзу д. Ніквський, який запропонував на голову проф. Туган-Барановського.

Проф. Туган Барановський вітав дорогих гостей короткою промовою на українській і німецькій мові, в якій вказував на завдання і організацію господаря цього вечора, Українського Національного Союзу, при чім зазначив важливість інтересів Самостійної України і Німеччини. В німецькій мові, а головне в його духовних провідниках, український народ бачить своїх кривдців і кривдників в державному будівництві України. Відчиняючи гутірку, проф. Туган Барановський запрохав записуватись до голосу.

Перший забрав слово сенатор поважної мильської професорської делегції, тайний радник проф. Зерінг який в своїй промові, виголошеної з великим ораторським талантом підкреслював свою прихильність до самостійницької української ідеї. Це прихильність не є висловом якогось романтизму, але має глибоке коріння в спільності інтересів обох великих націй і вона є пануючою у більшості німецької впливової інтелігенції і німецького народу. Взявши, є серед німців русофільська течія, репрезентована деякими газетами, однак ні ця течія, ні ці газети не мають настільки впливу, щоби могли вересніти курс німецької політики на сході Європи, курс, який єдиний з найважливіших завдань являється створення в Україні сильної і могутньої держави. Все сам факт, що німецьке командування вислало їх раз їх, професорів, прихильників української ідеї, для освідженнювання німецьких офіцерів на Україні, може заспокоїти українські громадські кола, що цей курс не переізміниться. В своїх викладах професори обгрунтовують не тільки потягу, але необхідність існування самостійної України, за рахунок і будучину якої промовець піднімає тогаст.

Другим в черги промовляв відомий економіст проф. Вебер. Підбажуючи мізком із словами свого шановного колеги, промовець вясовує економічну спільність інтересів обох

націй. Однак не одна воля тільки єдине обох народів. Як тепер складаються відносини, треба приступити до будови „континентальної“ Європи. Одним стовпом цієї могутньої будови є безперечно Німеччина, а другий мусить лежати десь на сході, на розвалинах колишньої російської імперії. Цей стовп мусить лежати тут, на Україні, на тій просторій культурній землі. Промовець був вранці в Софійській церкві й оглядав фрески з XI століття, які, що до художньої своєї вартости, перевищують сучасні фрески в Німеччині і навіть в Італії. Український народ — давній культурний народ, який прийняв свою культуру з середземного-морського культурного осередка, з Візантії, так само давній, як німецький, що ввів свою культуру в Риму. Та не дивлячись на свою давність, оба народи молоді. Промовець сказав одні англічани: Ви німці — народ неосторожний, бо молодий. Це тишить промовця, бо тільки молодість має будучність і тому він підносить свою чарку за молодість і світлу будучність обох народів.

Д. Мисита Шаповал, вітаючи гостей, як один з господарів вечора, підніс великі заслуги українського народу, зорганізованого в Центральній Раді, який виїхав на своїх плечах першу і найважчу роботу коланія фундаментів і кладення підвалин під державну українську будівлю. Цю працю, тепер вже трохи лекшу, але всеж таки не лекшу, білі закінчення цієї будівлі, буде продовжувати той сам український народ, зорганізований і згуртований в український національний союз.

Д. Хомик вітав гостей від імені української преси, в своїй промові він підніс, що треба жаліти, що духові провідники німецького народу приїхали так пізно. Як би вони приїхали раніше, вони б недопустили до цих помилок, яких, на жаль, не уникала німецька політика, вони б були допомогли з'орієнтуватись правильно німецькому офіцерству й німецькому громадянству, яке дістає свої інформації від ворожих українській державі кол. Тут приїжджують кореспонденти газет, які дивляться на справу поверховно. Бачучи зрусифіковане місто вони думають, що Українці цілком не має і вті нашім баламутять опінію публичну і стараються посварити два дружні народи. Однак ці знелі слова, які ми почули від духових провідників народу, переконують нас, що все те, що в Німеччині культурне й розумне, — те все на нас. Бесідник підносить свою чарку за культурне єднання обох народів, знаючи, що це є найважливіша основа до порозуміння. Уряди німаються, народи їх культури й їх обопільні відносини остайються.

Промислове значення України підніс професор Феженко-Чопівський, про міжнародне становище України забрав слово сенатор Шелухин.

Не дивлячись на ускладнення, промовець оптимістично дивиться в будучність. Україна вийде з свого тяжкого міжнародного становища, а як сильна самостійна держава. Про

(ТБК). Відень, 4. вересня 1918.

На нарадах між державним секретарем Тинце і бр. Бураком, які вестися-муть також через австрійський день, обговорено усі біжучі справи, в першій вірі польське питання. Однак не можна сказати, що віденські наради ведуть до остаточного подлягнення польської справи. Можна ствердити, що під впливом оглядом наступне зближення. Бувби великий поступ, мабуть Австро-Угорщина і Німеччина погодилися що до сього, як вони мають відноситися до справи, кожда з можливого вигоди мало здійснитися одне або друге, напр. які належало ствердити політичні, військові і господарські забезпечення, кожда передумав австро-польську розв'язку. Коли не зможеться австро-польської розв'язки, тоді можна пропустити дорогу до згоди в сім напрямі, під якими умовами одержано б інше подлягнення цієї справи згоду осередних держав.

На віденських нарадах мало б бути також обговорено димісія польського кабінету, бо на можливе нове кабінету належить вважати тільки, що по скінченню віденських нарад в остаточній частині мають розпочатися переговори з представниками Польщі.

